

§ 36.

Herimod vides Intet at erindre.

§ 37.

Herved bemærkes alene, at man i Overeensstemmelse med, hvad man ved § 31 har anført, maa foreslaae, at i 4de og 5te Linie udgaae Ordene:

„lade Lyendets Tjeneste paa dets Beføstning udføre ved en anden eller i alt Fald“

§§ 38, 39, 40.

Herimod vides Intet at erindre.

§ 41.

Betegnelsen af det Tilfælde, der i denne Paragraph havest for Die: „Bliver et Lyende sygt og der er Anledning til at antage, at det ikke uden Fare kan flyttes“ synes at være noget ubestemt, og i de fleste Tilfælde at ville kunne føre til, at Huusbonden undgaaer Ansvar for en Flytning af det syge Lyende, der ikke burde være skeet. For den practiske Anvendelses Skyld synes det derfor rigtigere at knytte Bestemmelsen til en mere bestemt og kjendelig udbortes Tilstand, nemlig den, at Lyendet ikke blot er blevet sygt, men ogsaa sengeliggende. Forsaavidt derhos i denne Paragraph ogsaa nævnes smitsom Sygdom, antager man, at dette ikke vedkommer Lyendeanordningen, men hører under de almindelige Forfrister om Behandlingen af dem, der ere angrebne af smitsom Sygdom, og at de Ord, som hentyde derpaa, bør gaae ud. Forsaavidt endelig det befales, at Flytning ikke, hvor en Læge ei kan være tilstede, maa skee førend Sognepræsten har erklæret, at den kan skee uden Fare, da har man meent, at det ofte vilde være for besværligt, naar Præsten, som især i Jylland ofte er Tilfældet, boer langt borte, at faae denne tilstede, ligesom ogsaa meget byrdefuldt for denne Embedsmand, og man formener derfor, at der kunde tilføies: „Sognefogden eller en Sogneforstander“.

I Genhold hertil foreslaaes denne Paragraph saaledes affattet:

„Bliver et Lyende sygt og sengeliggende, maa dets Flytning ikke finde Sted, om end

Fardag er kommet eller Tjenesten paa anden Maade er ophørt, førend i Kjøbstæderne en Læge og paa Landet enten en Læge, eller hyr en saadan ikke er tilkaldt, Sognepræsten, Sognefogden eller en Sogneforstander, erklærer at formene, at Flytningen kan skee uden Fare for Lyendets Helbred. Hvis Huusbonden o. s. v.“ efter Lovudkastet til Enden.

§ 42.

Herimod vides Intet at erindre.

§ 43.

Denne Paragraph forekommer Udvalget at være i det Hele taget noget utydeligt affattet, hvortil ogsaa bidrager den mindre sædvanlige Maade, hvorpaa Ordet „Fardag“ er brugt til at betegne ikke blot den sædvanlige almindelige Skiftetid (Sfr. Pl. 3die Decbr. 1755 § 1), men ogsaa den vilkaarlige Skiftetid, der specielt kan være vedtaget i det paagældende Contractforhold. Derhos synes Paragraphens Bestemmelser ei heller ganske stemmende med Forholdets Natur og Billighed.

Istedetfor Paragraphens første Deel foreslaaes Udvalget, at der indføres følgende Bestemmelse, der udtaler den nærmeste og naturlige Følge af Huusbondens Dødsfald:

„Døer Huusbonden, fortsættes Lyendeforholdet med hans Enke, Børn eller Arvinger, saaledes som det var stiftet med den Aføde. Dog ansæes Lyendeforholdet kun som stiftet i det længste for et Aar, om end Contracten maatte være indgaaet for et længere Tidsrum“.

Med Hensyn til den sidste Bestemmelse om Maaden, hvorpaa Boet eller Arvingerne kunne faae Tjenesteforholdet opløst, da synes samme for streng, da det dog i mange Tilfælde kan være billigt, at Lyendeforholdet forlanges ophævet formedelt Huusbondens Dødsfald, og Vedkommende ikke herfor synes at burde behandles paa samme Maade, som naar man uden Grund bortjager et Lyende. Slutningen af Paragraphen foreslaaes derfor, saaledes affattet:

„Dunke imidlertid de Vedkommende, at Lyendet skal fratæde Tjenesten tidligere, end denne ellers vilde være ophørt, og i det seneste inden 1 Maaned efter Dødsdagen, da ere de beret-